

Степ

Віктор Кордун

Степ оторочений клинцятими вовками.
Хто їх тут сірими нитками вишив,
загрівки посріблів і нанизав по колу
на чорну заполоч хижих віч? —
Ховається пополотнілий страх у розкошлячених
перешепотах трав.

Спекотний полудень безпечно задрімав,
а пастушок до нього прихилився
й собі поплав у сні, як та вихраста хмарка.
Чиї тепер корівки смутноокі? —
Чи пастушка дрімливого, чи сторожких вовчисьок?
У трави довкруг полудня, корівки полягли
так глибоко, мов у торішню пам'ять,
і призначили степ живими плямами —
рудими, чорними, рябими.

Та як той степ втече, куди запропадеться, коли з усіх усюд його пантрують вовчі взори?
Вже хижість перебігла тінню в лузі, вовки кликасті вже заклацали на голод, — от-от
метнуться всі на полудневий сон. Та раптом янгол із лозиною в руках шугнув із неба
яструбом додолу і враз поприпинав хвостами до землі
кусючих волохатих.

І степ тепер лежить і день, і ніч, як скатерть, із вишитими вздовж і поперек по ньому:
гарячим валуном у чебрецях, корівками,
клинцятими вовками.

Лиш пастушка нема, давно, давно немає.